

Karen Sunds 3f Djursland. Taler ved første maj festlighederne i Esbjerg 2018

Karen Sunds Tale.

Vi står midt i en overenskomstkamp, som har udviklet sig helt fantastisk. Fra udgangssituationen, hvor vi stod overfor en meget aggressiv arbejdsgiver med Sofie Løhde i spidsen, der havde lagt en plan for – ved hjælp af en storlockout- at smadre de offentlige fagforeninger og tømme strejkekasserne.

Med andre ord give alle de offentlige ansatte samme tur, som lærerne fik i 2013, så der ville være frit spil for at skære den offentlige velfærd til ukendelighed. Det var startpositionen. Men der havde Løhde og de andre forregnet sig.

For det første fandt de offentlige ansatte ud af at stå sammen. Skulder ved skulder. For det andet kom der en kæmpe opbakning fra de privatansatte, som jo godt kunne se, at hvis det hér gik galt, så var det deres tur ved overenskomstkampen i 2020.

Vi nåede ikke i mål med alle vores krav. Men vores solidaritet, og den nye optimisme og bevidsthed, som den her kamp har skabt, det er i sig selv den største sejr. For det har givet en ny tro på, at hvis vi evner at stå sammen, og hvis vi kæmper aktivt, så kan vi faktisk ændre tingene.

Og det bliver der ved gud brug for.

For vi står overfor en meget aggressiv arbejdsgiverside på alle områder.

I dag ser vi, hvordan fattigdom og ulighed eksploderer i hele Europa. Også herhjemme eksploderer uligheden. Hver 10. europæer er i dag det, som vi kalder working poor. D.v.s., at man har job, ofte flere jobs, men alligevel er man så fattig, at man må stille op i køen til velgørenhedsorganisationernes gratis suppeuddeling. Så langt er vi kommet ud på en ganske kort tid. Og starten gik med den tyske Hartz-reform: gennem udhuling af den sociale sikkerhed, som er et værn mod lønnens frie fald.

Hartz-reformen er EU's drejebog for, hvordan man får presset lønnen i bund i hele EU-området.

For EU er en helt central medspiller i denne her udvikling, EU spiller arbejdsgiversidens kort.

Vi har lige set sofie løhde i aktion. Hendes plan er hentet direkte i eu, i EU's finanspagt og europluspagt: de offentlige lønninger må ikke forårsage lønpres i den private sektor og dermed skade konkurrenceevnen. Det er mantraet.

Vi ser det i endnu højere grad i.f.t. den sociale dumping, som er fagbevægelsens største udfordring i dag. Den sociale dumping har direkte rod i EU's indre marked, og arbejdskraftens frie bevægelighed.

vi kan ikke få lov at kæmpe på den gammeldags facon, fordi løndumpingsfirmaer, der har en postadresse i Rumænien dybest set er fuldt lovlige i EU's indre marked. Siden 2004 har vi oplevet enorme problemer indenfor byggesektoren, transportsektoren, gartnerier, rengøring... Og nu ser vi også, hvordan italienske mafiafirmaer helt frit kan vinde retten til arbejdet på letbanen, storstrømbroen m.v., på grund af EU's udbudsregler.

Det er for langt ude.

Mange steder bliver der gjort et kæmpemæssigt arbejde for at organisere østeuropæisk arbejdskraft. Blandt andet i min egen fagforening 3F-Djursland, som har succes med at organisere blandt de litauiske og rumænske arbejdere på de store gartnerier.

Men nok så meget arbejde kan ikke kompensere for det hovedproblem, vi har: at vi er frataget vores mulighed for at slå med de våben, vi kender.

EU anerkender helt grundlæggende ikke det særlige danske overenskomssystem. Det vi kalder den danske model.

EU vil aldrig opgive at lægge pres, for at vi skal gøre som i andre lande, nemlig regulere arbejdsmarkedet med lovgivning.

Så når vi siger, at den danske model er under pres, så er det i høj grad også, fordi vi har tilladt EU-harmonisering af vores arbejdsmarked.

Og der bliver vi fanget i en ond cirkel: For hvis vi ikke må slå med de gammeldags metoder, så bliver vi mere usynlige, det bliver sværere at se forskel på os og de gule. Og vi mister medlemmer.

Vi skal have brudt den onde cirkel. Vi kan ikke skrue tiden tilbage til før disse angreb fra kapitalen satte ind. Det ved vi alle. Vi skal fremad.

I mange år har vi ikke rigtig kunne gøre så meget andet end at slå for at luge de værste tidsler ud af EU's direktivjungle.

Skal vi være helt ærlige, ved vi jo godt, at vi aldrig kommer ret lang med at forsøge at gøre EU mere lønmodtagervenlig.

Vi kan vinde indrømmelser, ja. Men det er et Sisufos-arbejde.

Hver gang vi har vundet en lille sejr, så tårner et nyt direktiv sig op. Det kan man bare spørge havnearbejderne om.

Hvis der er nogen, der har kæmpet mod EU's direktiver, så er det havnearbejderne.

De har ydet en formidabel indsats. Og de holdt havnedirektivet stangen i mange år. Men det hører aldrig op.

Til sidst kom direktivet, dog uden den forhadte "selvhåndtering"...

Det har været træls. Men nu er der lys for enden af tunnelen. For med briternes beslutning om at træde ud af EU, er situationen skiftet og vi står med nogle andre muligheder, som der er meget mere power i. Hvis vi går den vej, som briterne viser lige nu, så får vi chancen for at gøre noget, der virkelig rykker.

Nemlig at gøre op med hele EU's klamme hånd om vores arbejdsmarked, faglige rettigheder og velfærd.

Prøv at se, hvordan de britiske fagforeninger nu konkret begynder at snakke renationalisering af jernbanerne i Storbritannien. Det er en mulighed, som de får, fordi de træder ud af det indre marked. Vi kunne også renationalisere de ting, som er blevet overdraget til private virksomheder, og dermed genetablere arbejdspladser på ordentlige vilkår. Og fremfor alt kunne vi sætte en stopper for, at arbejdsgiver fuldt lovligt kan ansætte folk på rumænske lønninger.

Det handler om at tage magten tilbage.

Det sker selvfølgelig ikke uden kamp. Men når man ser på den solidaritetsbevægelse, som har udviklet sig her over de sidste mange uger, så er konklusionen da klar: slaget er overhovedet ikke tabt. Folk VIL solidaritet. Den danske model er ikke død, når der kan etableres et så fantastisk sammenhold og mobilisering, som vi har set. Det lover rigtig godt for fremtiden.

Afslutning:

Hvis vi træder ud af EU, betyder det overhovedet ikke, at vi er ligeglade med arbejdernes vilkår i andre lande. Tværtimod. International solidaritet, arbejdere imellem på tværs af landegrænser, har aldrig været vigtigere.

Men. : vores vigtigste bidrag til at styrke den internationale solidaritet , det er at forsvare vores egne bastioner og tilkæmpede rettigheder så godt som overhovedet muligt. For derved at sætte en prop i det vanvittige ræs mod bunden, hvor vi konkurrerer hinanden ned.

Hvis vi skal leve op til den forpligtelse, skal vi tage et opgør med EU's indflydelse i den faglige kamp.